

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 350/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ivan Syrový, PhD., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo/5/2013 z 28. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo/5/2013 z 28. mája 2014.

Ako zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, minister vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) mal 21. novembra 2011 vydať personálny rozkaz [REDAKOVANÉ], ktorým sťažovateľku prepustil zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, pretože mala sprístupniť tzv. mafiánske zoznamy nepovolaným osobám. Tento personálny rozkaz bol 20. apríla 2012 doručený poštou sťažovateľke, ktorá proti nemu podala rozklad, daný na poštovú prepravu 2. mája 2012; sťažovateľka dodala, že na rozklade bol uvedený dátum vyhotovenia 21. 4. 2012. O rozklade rozhodol minister rozhodnutím z 18. júla 2012 tak, že rozklad zamietol. Sťažovateľka následne prostredníctvom právneho zástupcu podala 31. júla 2012 žalobu, ktorou žiadala preskúmať zákonnosť rozhodnutia ministra o rozklade a jeho zrušenie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1 S/189/2012-36 z 11. apríla 2013 napadnuté rozhodnutie ministra zrušil. Na odvolanie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 Sžo/5/2013 z 28. mája 2014 uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľke doručený 16. júna 2014.

V konaní o rozklade, ako aj v konaní pred súdmi v správnom súdnictve bolo sporné posúdenie momentu doručenia personálneho rozkazu.

Z rozsudku najvyššieho súdu pripojeného ku sťažnosti vyplýva, že svoje rozhodnutie založil na zistení, že „*napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobkyne podaný na pošte 2. mája 2012, lebo bol podaný po márnom uplynutí 15 dňovej lehoty na jeho podanie. Odvolací súd považoval za dostatočne preukázané, že 22. novembra 2011 doručovali navrhovateľke personálny rozkaz jej priami nadriadení v jej byte, v ktorom bola zastihnutá. K pokusu o doručenie písomnosti o skončení služobného pomeru teda došlo. Túto skutočnosť nepoprela ani samotná žalobkyňa.*“. Poukázal pritom na úradný záznam z 22. novembra 2011 nachádzajúci sa na č. l. 29 administratívneho spisu (č. PPZ-BOK-BA-

PD-83-39/2011, pozn.), z ktorého zistil, že „22. novembra 2011 v čase o 15.00 hod., navštívili žalobkyňu v mieste jej trvalého bydliska v [REDAKČIA] jej nadriadení [REDAKČIA], [REDAKČIA]

[REDAKČIA] V zázname uviedli, že prišli k bytu žalobkyne s cieľom doručiť jej personálny rozkaz [REDAKČIA] o jej prepustení zo služobného pomeru. Zhodne potvrdili, že vtedy, keď jej [REDAKČIA] začal čítať personálny rozkaz, uviedla, že nechce byť s ničím oboznámená, nič nepreberie a zabuchla za sebou dvere. Žalovaný obsah tohto záznamu považoval za hodnoverný a ani žalobkyňa jeho pravdivosť v správnom konaní nespochybnila.“.

Najvyšší súd považoval za dostatočne preukázané vykonanie (márneho) pokusu o doručenie písomnej zásielky obsahujúcej personálny rozkaz o jej prepustení zo služobného pomeru. Zdôraznil, že nie je súdom skutkovým a nemôže zasahovať do hodnotenia dôkazov zo strany správneho orgánu. Dodal, že nezistil, že by závery správneho orgánu nezodpovedali obsahu pripojeného administratívneho spisu. K žalobnej námietke sťažovateľky, že prijatie písomnosti neodmietla, uviedol, že ju „nemohol považovať za právne významnú, lebo samotná žalobkyňa svoju komunikáciu s nadriadenými nepoprela, len neskôr v konaní jej obsah modifikovala. Vyjadrenie [REDAKČIA], ktorý mal byť prítomný v byte žalobkyne v čase pokusu o doručenie personálneho rozkazu žalobkyňi, nepovažoval odvolací súd za dostatočne hodnoverné a spôsobilé vyvrátiť pravdivosť úradného záznamu z č. l. 29 administratívneho spisu aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa jeho vyjadrenie predložila až súdu v súdnom konaní a sama v rozklade proti personálnemu rozkazu uviedla, že sa ozvala svojim nadriadeným z bytu. Dodatočné odlišné tvrdenia žalobkyne o doručovaní písomnosti u nej doma na byte preto považoval odvolací súd za účelové a nespôsobilé vyvrátiť právne závery žalovaného o doručení personálneho rozkazu.“.

Sťažovateľka namietala, že najvyšší súd opomenul zohľadniť skutočnosť, že doručovanie mali vykonať príslušníci polície (§ 45 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku; ďalej len „OSP“) nezainteresovaní vo veci, čo sa v jej prípade nestalo [doručovanie

vykonávali nadriadení, ktorí sami spracovali podklad pre ministra na jej prepustenie zo služobného pomeru, pričom neprizvali žiadnu tretiu (nezainteresovanú) osobu]. Pritom ani správny orgán, ani najvyšší súd nepopreli jej tvrdenie, že v čase doručovania personálneho rozkazu sa v jej byte nachádzal [REDAKOVANÉ], opatrovateľ sťažovateľky počas trvania jej pracovnej neschopnosti, ktorý sa k veci 22. novembra 2011 písomne vyjadril. Toto vyjadrenie, resp. túto skutočnosť v podanom rozklade neuviedla, pretože ho považovala za podaný včas a až z rozhodnutia o rozklade sa dozvedela, že personálny rozkaz je považovaný za doručený už 22. novembra 2011. Následne spochybnila obsah úradného záznamu z 22. novembra 2011, ako aj skutkové závery vyvedené najvyšším súdom vo vzťahu k okolnostiam doručovania a doručenia predmetného personálneho rozkazu.

Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uviedla, že jeho obsahom nie je len „*oprávnenie domáhať sa ochrany svojich práv zákonom predpísaným spôsobom na súde (resp. inom orgáne). Patrí sem aj oprávnené očakávanie účastníka konania, že súd pri riešení predloženého sporu sa bude pohybovať pri svojich rozhodovacích úvahách v ústavnom rámci stanovenom čl. 144 ods. 1 Ústavy, pričom sa vysporiada so všetkými otázkami, ktoré sú pre posúdenie veci podstatné... otázkou aj pre súdny prieskum ostala otázka doručenia personálneho rozkazu, nie samotné dôvody, pre ktoré bola sťažovateľka prepustená. Máme za to, že v konkrétnom prípade Najvyšší súd SR pri kolízii dvoch verzí sa celkom bezdôvodne a arbitrárne priklonil k verzii prezentovanej správnym orgánom, že došlo k odmietnutiu prevzatia písomnosti dňa 22.11.2011 a tým dňom teda aj k doručeniu personálneho rozkazu [REDAKOVANÉ]*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí veci uznesením na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/5/2013 z 28.5.2014 porušené bolo.

2. *Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/5/2013 z 28.5.2014 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania.“*

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez

ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

Podľa § 266 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) rozhodnutie sa oznamuje vyhlásením, a ak to nie je možné, doručením, ak ďalej nie je ustanovené inak.

Podľa § 266 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie oznamuje vyhlásením policajtovi ústne oprávnený orgán.

Podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a § 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno

odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým.

Podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne. Ak sa písomnosť uložená na pošte nevyzdvihla, nastanú účinky jej doručenia na tretí deň od jej uloženia. Na túto lehotu sa nevzťahuje ustanovenie § 262 o počítaní času.

Podľa § 266 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. podľa odsekov 3 a 4 sa postupuje aj pri doručovaní rozhodnutia opatrovníkovi, ak je policajtovi ustanovený.

Z citovaného ustanovenia § 266 zákona č. 73/1998 Z. z. je zrejmé, že upravuje doručovanie odlišne od § 45 OSP, na ktorý v sťažnosti poukázala sťažovateľka a ktorý upravuje doručovanie v občianskom súdnom konaní a na doručovanie podľa zákona č. 73/1998 Z. z. ho nemožno použiť, a to ani analogicky. Nejde o doručovanie písomnosti prostredníctvom príslušníkov Policajného zboru, ale o doručovanie služobným úradom, resp. poverenými osobami dotknutému príslušníkovi.

Najvyšší súd mal, ako vyplýva zo sťažnosti, porušiť základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že nesprávne vyhodnotil úradný záznam z 22. novembra 2011 o márnom pokuse o doručenie personálneho rozkazu – rozhodnutia o prepustení sťažovateľky zo služobného pomeru policajta – ako hodnoverný doklad o doručení predmetného rozhodnutia. Uvedené bolo podľa názoru sťažovateľky spochybnené obsahovými nezrovnalosťami medzi predmetným úradným záznamom a úradným záznamom spísaným sťažovateľkou a písomným vyjadrením [REDAKOVANÉ], ktorý mal 22. novembra 2011 byť tiež prítomný v byte sťažovateľky (obe písomnosti datované 21. novembra 2011).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon je chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia

právomoci, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov vo veciach správneho súdnictva podľa § 244 a nasl. OSP.

Ústavný súd musí konštatovať, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo na základe odvolania ministerstva rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Vysporiadal sa tiež so skutočnosťami tvrdenými sťažovateľkou, na podporu ktorých predložila „*Úradný záznam*“, ktorý spísala 22. novembra 2011, ako aj „*Vyjadrenie k udalostiam z 22. novembra 2011*“ [REDACTED] datované rovnako 22. novembra 2011. Vzhľadom na datovanie oboch listín považuje ústavný súd za logické, že najvyšší súd poukázal na predloženie listín až k žalobe, keďže obe mali existovať už v čase podania rozkladu. Záver najvyššieho súdu o tom, že k doručeniu personálneho rozkazu došlo odmietnutím jeho prevzatia v byte sťažovateľky 22. novembra 2011, je logicky odôvodnený, najvyšší súd k nemu nepristupoval ako k apriórnemu a dospel k nemu na základe hodnotenia predložených úradných záznamov z 22. novembra 2011, písomného vyjadrenia [REDACTED], ako aj tvrdení sťažovateľky v jej podaniach (rozklad, žaloba, vyjadrenie k odvolaniu).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne a logicky odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný jeho postupy

a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04). V tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2015